

Marija - Mimi Kajzar (1924-1997)

V Šmartnem pod Šmarno goro smo se 21. novembra 1997 poslovili od likovne pedagoginje in slikarke Mimi Kajzar. Z zadnjimi jesenskimi listi je legla k počitku neutrudna likovna ustvarjalka, ki je svoj slikarski dar udejanjala do zadnjega leta pred smrtjo, ko ji je huda bolezen počasi, a vztrajno pobirala moči za delo.

Mimi, tako smo jo klicali na šoli, se je rodila 6. februarja 1924 v Ljubljani. Do desetega leta je odraščala v Zgornjih Pirničah, nato pa je služila v Tacnu, Trziču in Ljubljani. Vseskozi pa je v njej tla želja po študiju slikarstva in tete iz Amerike so ji pomagale, da je končala Šolo za oblikovanje v Ljubljani in Višjo pedagoško šolo. Diplomirala je leta 1951. Likovno vzgojo je poučevala v Mokronogu, nato v Črnomlju in od leta 1959 v Škofji Loki; od tega tri leta na OŠ Škofja Loka (sedaj OŠ Petra Kavčiča) in 18 let na OŠ Cvetka Golarja na Trati. Leta 1981 se je upokojila in velikokrat smo se še srečevali z njo na razstavah in v Frankovem naselju, kjer je stanovala.

Mimi je bila razpeta med lastnim ustvarjanjem in pedagoškim poslanstvom. Bila je ponosna na to, da ima izobrazbo, da ima indeks, kot je sama večkrat rekla, in da ni samo likovna pedagoginja, ampak tudi slikarka.

“Vsakdo, ki uči, bi moral to tudi pokazati v svoji praksi. Učitelj slovenskega jezika naj piše besedila, geograf naj vodi izlete, ekskurzije, anglist naj prevaja, se pogovarja s tujci, biolog naj se tudi v svojem prostem času ukvarja z raziskovanjem flore, favne ...”, nam je pravila Mimi Kajzar.

V šoli je bila posebno iznajdljiva s skupinskimi pustnimi maskami. Učenci so vse sami naredili: kuhali lepilo, oblikovali maske in jih barvali. Krajanji so navdušeno pozdravljali sprevod tridesetih metuljev, gusarjev, kavbojev, žiraf ...

Njeno poučevanje likovne umetnosti je bilo prežeto z ljubeznijo do le-te in do otrok.

Ko so otroci ustvarjali, jih je velikokrat portretirala in več kot 50 portretov hrani njen nečak.

Njen likovni opus je izredno razgiban, saj vsebuje portrete, tihožitja, krajine, cvetlične aranžmaje, grafike ...

Prejela je številne nagrade in priznanja (med drugim plaketo na mednarodni slikarski koloniji v Udinah leta 1982 in posebno priznanje na slikarski koloniji v Kopru 1983), ki so dokazovala njeno izrazno moč in likovni potencial.

V Škofji Loki je imela tri samostojne razstave, leta 1968, 1979, 1982, v Kranju pa leta 1971.

Skupinsko je razstavljala:

- ob mednarodni Groharjevi slikarski koloniji 1968, 1969 in 1973,
- v Brežicah 1979,
- v Dobrni 1982,
- v Kopru 1983,
- v Majšperku 1979, 1980,
- v Novem mestu 1980,
- v Škofji Loki 1978, 1979, 1980, 1981, 1983, 1990,
- v Udinah 1982.

Nekatere njene slike, kot so konji, frančiškanska cerkev, Brezjanska Marija, portret sestre, stare mame, morski motivi iz Pirana, izpričujejo njeno veliko nadarjenost.

Bila je samosvoja, podrejala se ni nikomur, vsakomur je povedala svojo resnico v obraz.

Svobodna kot ptica je bila v svojem svetu, nikomur ni pustila v svojo intimo. Izjema je bil nečak Franček, ki ga je vodila po slikarskih razstavah in ekstemporih in mu z veliko ljubeznijo posredovala slikarsko znanje.

Franček mi je povedal dogodek z ekstempora v Piranu leta 1969, ki se ga je udeležil kot sedemletni fantič. Slikal je potniško ladjo, morje, nebo, pa mu je veter sliko odnesel v morje. Razjezil se je in izbruhnil: "Ne bom slikar, pilot bom!" – "Prav," je rekla Mimi, "sedaj pa še enkrat nariši ladjo, nebo in morje. Slika mu je barvno in kompozicijsko tako dobro uspela, da je zanjo prejel zlato medaljo.

Mimi je bila trmasta in naučila se je voziti tudi avto. Kupila si je "fička" in se vozila na razstave. Nekoč je parkirala na hribu pred grajskimi vrati v Škofji Loki, zavora pa je popustila in avto je zdrvel po klancu navzdol in se zaletel v znak.

Njen značaj kaže tudi dejstvo, da je pri 60 letih pod Plevno začela graditi hišo.

Mimi ni ustvarjala, da bi slike prodajala, preveč so se ji zdele dragocene. Hranila jih je za tiste sorodnike, ki jih je imela rada in ki so imeli radi njo.